

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 4 juni 2012 in zaak nr. 12/16081 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 mei 2012, ingaande op 17 mei 2012, is de termijn van de op 18 november 2011 aan de vreemdeling opgelegde bewaringsmaatregel verlengd met ten hoogste twaalf maanden. Dit besluit (hierna: het verlengingsbesluit) is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 juni 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 juni 2012, hoger beroep ingesteld. Tevens heeft hij daarbij de Afdeling verzocht hem schadevergoeding toe te kennen. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 26 maart 2012 in zaak nr. 201200367/1/V3 (www.raadvanstate.nl), overwogen dat de vreemdeling in die uitspraak in bewaring was gesteld op 24 mei 2011 en dat de Afdeling op grond van artikel 15, vijfde lid, van de Terugkeerrichtlijn heeft geoordeeld dat de periode van zes maanden eindigde op 23 november 2011. Volgens de rechtbank bestaat geen reden te oordelen dat voor het nadien gewijzigde en in deze zaak toegepaste artikel 59 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) van een andere berekening dient te worden uitgegaan. Het door de minister gehanteerde beleid in paragraaf A6/5.3.5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) komt niet overeen met de jurisprudentie van de Afdeling. Het op 10 mei 2012 aan de vreemdeling uitgereikte verlengingsbesluit en de daaraan gekoppelde ingangsdatum 17 mei 2012 zijn in overeenstemming met de voormelde uitspraak van de Afdeling. Van een onrechtmatig besluit dan wel ambtelijke misslag is dan ook geen sprake, aldus de rechtbank.

2.2. In de enige grief klaagt de vreemdeling, samengevat weergegeven, dat de rechtbank, door aldus te overwegen, niet heeft onderkend dat het beleid van de minister als uitgangspunt dient te gelden, nu dit gepubliceerd is en hij hieraan vertrouwen mocht ontleen. Bovendien is in de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van de Afdeling niet uitdrukkelijk ingegaan op de vraag hoe de duur van de termijn van zes maanden dient te worden berekend. Nu het verlengingsbesluit eerst op 17 mei 2012 is ingegaan, terwijl de termijn van zes maanden die de maatregel van bewaring maximaal mag duren, met ingang van 16 mei 2012 is verstreken, ontbeert de maatregel van bewaring met ingang van 16 mei 2012 een geldige titel. De

maatregel is derhalve met ingang van 16 mei 2012 onrechtmatig, aldus de vreemdeling.

2.2.1. Ingevolge artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, kan, indien het belang van de openbare orde of de nationale veiligheid zulks vordert, met het oog op de uitzetting, door onze minister in bewaring worden gesteld de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft.

Ingevolge het vierde lid duurt bewaring krachtens het eerste lid, onder b, of het tweede lid, in geen geval langer dan vier weken. Indien voorafgaande aan de beslissing op de aanvraag toepassing is gegeven aan artikel 39, duurt de bewaring krachtens het eerste lid, onder b, in geen geval langer dan zes weken.

Ingevolge het vijfde lid duurt de bewaring krachtens het eerste lid, onverminderd het vierde lid, niet langer dan zes maanden.

Ingevolge het zesde lid kan de bewaring krachtens het eerste lid, in afwijking van het vijfde lid en onverminderd het vierde lid, ten hoogste met nog eens twaalf maanden worden verlengd, indien de uitzetting, alle redelijke inspanningen ten spijt, wellicht meer tijd zal vergen, op grond dat de vreemdeling niet meewerkt aan zijn uitzetting of de daartoe benodigde documentatie uit derde landen nog ontbreekt.

Volgens paragraaf A6/5.3.5 van de Vc 2000, voor zover thans van belang, wordt in artikel 59, vierde lid, van de Vw 2000 uiteengezet hoe lang een maatregel van bewaring mag duren. Daarbij is het volgende onderscheid gemaakt:

- a. vreemdelingen die een aanvraag tot het verlenen, verlengen of wijzigen van een verblijfsvergunning regulier (bepaalde of onbepaalde tijd) hebben ingediend en rechtmatig verblijf hebben op grond van artikel 8, aanhef en onder f of g, van de Vw 2000: vier weken;
- b. vreemdelingen die een aanvraag tot het verlenen of verlengen van een verblijfsvergunning asiel (bepaalde of onbepaalde tijd) hebben ingediend en rechtmatig verblijf hebben op grond van artikel 8, aanhef en onder f of g, van de Vw 2000, met toepassing van de voornemenprocedure: zes weken;
- c. vreemdelingen die in bewaring zijn gesteld op grond van artikel 59, tweede lid, van de Vw 2000: vier weken;
- d. vreemdelingen niet vallende onder a, b of c: een termijn van maximaal zes maanden.

De termijn genoemd onder a en b begint te lopen op de dag waarop de aanvraag door het bestuursorgaan ontvangen is en eindigt op de dag na de dag waarop de beslissing bekendgemaakt is. Waar de termijn van vreemdelingenbewaring is gesteld in maanden, wordt analoog aan artikel 88 van het WvSr een maand beschouwd als een tijdvak van 30 dagen. In het vijfde lid van artikel 59 is vermeld dat bewaring maximaal zes maanden mag duren (de termijn genoemd onder d). Deze termijn kan op grond van het zesde lid van artikel 59 van de Vw 2000 met nog eens maximaal twaalf maanden worden verlengd.

2.2.2. Bij Besluit van 27 januari 2012, nr. WBV 2012/1, houdende wijziging van de Vc 2000 (Stcrt. 8 februari 2012, nr. 2570) heeft de minister paragraaf A6/5.3.5 van de Vc 2000 gewijzigd in die zin dat bij de berekening van de termijn van zes maanden als bedoeld in artikel 59, vijfde

lid, van de Vw 2000, een maand beschouwd dient te worden als een tijdvak van 30 dagen. Gelet op deze beleidswijziging, die in werking is getreden op 9 februari 2012, heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat de minister ten tijde van het nemen van het verlengingsbesluit niet van een andere wijze van berekening diende uit te gaan dan de wijze die is gehanteerd in de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van de Afdeling.

De termijn van zes maanden, bedoeld in artikel 59, vijfde lid, van de Vw 2000, eindigde, gelet op het bepaalde in paragraaf A6/5.3.5 van de Vc 2000, op 15 mei 2012. Nu de minister het verlengingsbesluit eerst op 17 mei 2012 heeft doen ingaan, is met ingang van 16 mei 2012 de grondslag aan de bewaring komen te ontvallen en is de maatregel van bewaring met ingang van die dag onrechtmatig.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, gelet op overweging 2.2.2., het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 10 mei 2012 van de minister alsnog gegrond verklaren. De vrijheidsontnemende maatregel dient te worden opgeheven. Aan de vreemdeling wordt met toepassing van artikel 106, eerste lid, van de Vw 2000 na te melden vergoeding toegekend over de periode van 16 mei 2012 tot heden, de dag waarop de vrijheidsontnemende maatregel is opgeheven.

2.4. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 4 juni 2012 in zaak nr. 12/16081;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. bepaalt dat de vrijheidsontnemende maatregel krachtens artikel 59 van de Vreemdelingenwet 2000 ingaande heden wordt opgeheven.
- V. kent aan de vreemdeling een vergoeding toe van € 7.840,00 (zegge: zevenduizend achthonderdveertig euro), ten laste van de Staat der Nederlanden, te betalen door de secretaris van de Raad van State;
- VI. veroordeelt de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.529,50 (zegge: vijftienhonderdnegenentwintig euro en vijftig cent), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient aan de secretaris van de Raad van State (bankrekening Raad van State 56.99.94.977) onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H.G. Sevenster en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van M.E. van Laar LLM, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

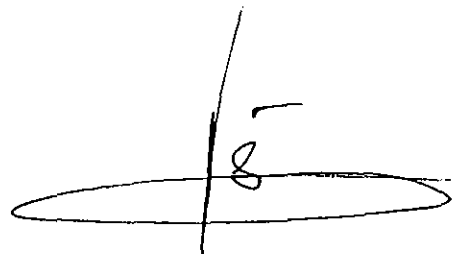
w.g. Van Laar
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 22 augustus 2012

551-665.

Verzonden: 22 augustus 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink. It features a large, horizontal oval loop. A vertical line descends from the top of the loop, passing through its center. To the right of the vertical line, there is a small, stylized mark that resembles a lowercase 'e' or a similar character.

mr. H.H.C. Visser